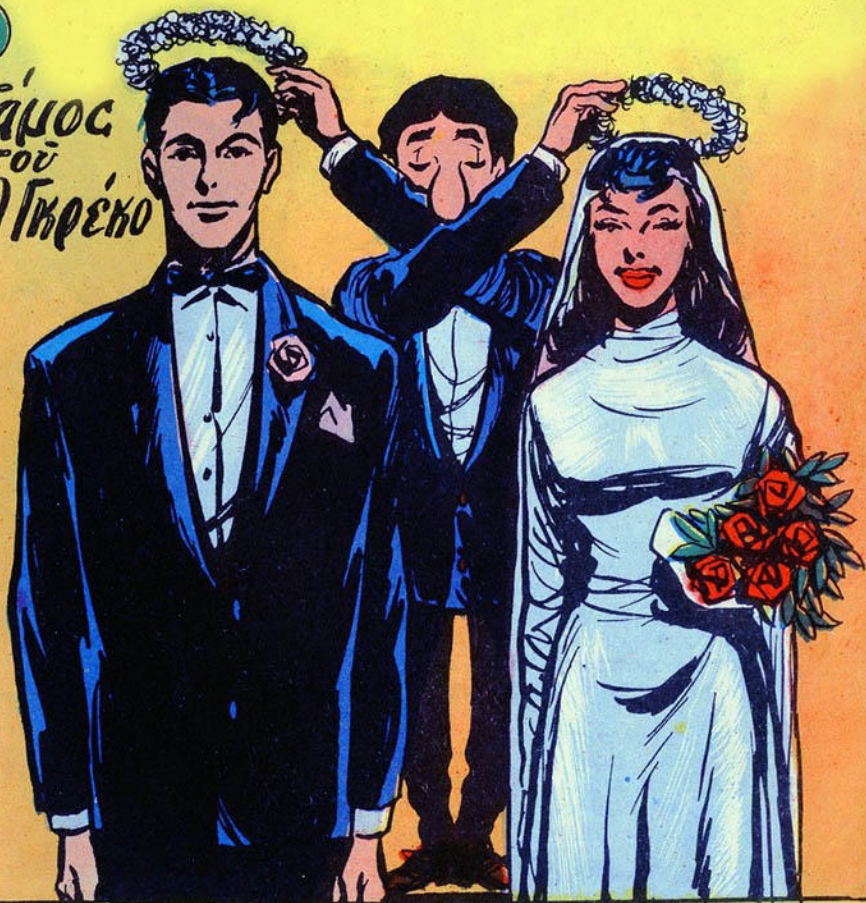

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

49

Ο Γάμος
του
Ελ Γκρέκο

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

ο Έλληνας
υπεράνθρωπος

Μανία
Καταστροφής

ΤΑ ΠΡΩΤΑ σημάδια της μεγάλης συμφοράς που λίγο έλειψε να εξαφανίση από το πρόσωπο της Γης όλες σχεδόν τις μεγαλουπόλεις του κόσμου εκδηλώθηκαν στη Νέα Υόρκη, που αποτελούσε πάντα τον πρώτο στόχο των αρχιεγκληματών!

Είναι πρωί... Ένας διαβάτης περπατάει μέσα σ' ένα απόμερο, δεντρόφυτο και ήρεμο δρόμο, σιγασφυρίζοντας εύθυμα.

Είμαι εύχαριστημένος, για τι οι δουλειές του πήγαν καλά, και γυρίζει στο σπίτι του γεμάτος κέφι και αισιοδοξία.

Κάτω από την άμασχάλη του κρατάει ένα μεγάλο δέμα. Είναι ένα δώρο για τη γυναίκα του.

Ξαφνικά, σταματάει σαν να τον είχε πιάσει απότομα ένα άορατο, γιγάντιο χέρι. Τα μάτια του κυττάζουν γύρω άγρια. Το πρόσωπό του συσπάται άπαίσια.

Από το στόμα του δέ βγαίνει πια το εύθυμο εκείνο σφύριγμα, αλλά ένα άποκρουστικό γρύλλισμα ιλυσασμένου ζώου!

Με μιὰ απότομη κίνηση, πετάει χάμω το δέμα και το τσαλαπατάει με μανία. Έπειτα, αρπάζει ένα δεντράκι, το τραβάει μ' όλη του τη δύναμη και το σπάει.

Γυρίζει. Βλέπει μιὰ μεγά-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

λη τζαμωτή πόρτα. Ρίχνεται πάνω της και με γροθιές και κλωτσιές συντρίβει τα τζάμια της.

Ένα σατανικό γέλιο ξεπηδάει από το στήθος του:

— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!...

...Την ίδια στιγμή, μιὰ νοικοκυρά έτοιμάζει τὸ φαγητὸ στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ της. Εἶναι κι' αὐτὴ χαρούμενη, γιατί περιμένει τὸν άντρα της πὸν ἔλειπε ἀρκετοὺς μῆνες στὸ ἔξωτερικό.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κουζίνας, ἕνα ραδιόφωνο σκορπίζει εὐθυμη μουσική. Ἡ γυναίκα, πὸν εἶναι νέα καὶ ὀμορφη, χοροπηδάει πότε - πότε καθὼς πηγαينوέρχεται στρώοντας τὸ τραπέζι ἢ ἀνακατεύοντας τὸ φαγητό.

Ξαφνικά, σταματάει. Κυτάζει γύρω της μὲ μάτια, ὀπου ἀστράφτει ἡ τρέλλα. Ἄρπάξει τὸ σουκάλι μὲ τὸ φαγητὸ καὶ τὸ πετάει χάμω! Δίνει μιὰ στὸ στρωμένο τραπέζι καὶ τὸ ἀναποδογυρίζει! Τρέχει κοντὰ στὸ ραδιόφωνο καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸ ρίχνει χάμω καὶ τὸ κάνει κομμάτια.

Τέλος, ἀνοίγει ἕνα ντουλαπάκι, τραβάει ἕξω ἕνα τσεκούρι καὶ ἀρχίζει νὰ συντρίβη γύρω τὰ ἔπιπλα μὲ ἀπίστευτη μανία!

Ἀπὸ τὸ στήθος της βγαίνει ἕνα διαβολικό γέλιο:

— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!...

Στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ Ἐλ Γκρέκο, τῶν μεγάλων προστατῶν τῆς Ἀνθρωπότητας καὶ τρομερῶν δι-

ωκτῶν τοῦ ἐγκλήματος, οἱ ἠρώες μας εἶναι καθισμένοι στὴν βεράντα κουβεντιάζοντας. Ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπί, ὁ νάνος καὶ τὸ τερατάκι, εἶναι καθισμένοι κι' αὐτοὶ πρὸ πέρα καὶ παρακολουθεῦν τὴ συζήτηση.

— Ἐχουν καιρὸ νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους ὁ Φάουστ καὶ ἡ Φάουστα, οἱ δυὸ μεγαλύτεροι ἔχθροὶ τοῦ κόσμου!, λέει ὁ Ὑπερανθρώπος. Δὲν ἔχουν ἐπιτεθῆ ἑναντίον μας ἢ ἑναντίον τῆς Ἀνθρωπότητας ἀπὸ τότε πὸν ὁ Ἐλ Γκρέκο ἐξώντωσε τὸν Ἄλλο τὸ κτηνώδες μηχανικό ρομπότ, πὸν θέλησε νὰ ὑποδολώσει τοὺς ἀνθρώπους! Γιατὶ ὁμως ἔμειναν ἄδρανεις σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Φάουστ κι' ἡ κόρη του;

— Καλομελέτα κι' ἔρχονται!, λέει ὁ Κεραυνός.

— Δάγκωσε τὴ γλῶσσα σου, Κεραυνέ!, φωνάζει τρομαγμένος ὁ Κοντοστούπης. Δὲ σου ἀρέσει, δηλαδή, ἡ ἡσυχία καὶ ἡ γαλήνη; Θέλεις πάλι νὰ χουμε μπελάδες καὶ σκοτούρες;

— Φεβάσαι, Κοντοστούπη; ρωτᾷει κοροϊδευτικά ὁ Τσιπιτσιπί.

— Τί εἶπες, ξόανο; γυρλίζει ἄγρια ὁ νάνος μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ θυμὸ. Φοβήθηκε ποτὲ ὁ Ὑπερκοντοστούπης γιὰ νὰ φοβηθῆ καὶ τῶσα; Ὁ Ὑπερκοντοστούπης βρὲ παλιστερατάκι, εἶναι... βράχος! Παρατάτε με τῶρα ὄλοι ἡσυχο γιὰ νὰ μὴ θυμώσω καί...!

Τραβιέται στην άκρη τής βεράντας, ξαπλώνει στη λιακάδα και κλείνει τὰ μάτια του.

— "Ααααα!, μουρμουρίζει. Τί ώραία που είναι νὰ κάαααθεσάι και νὰ τεμπελιάαααζης! Νὰ μὴν ἔχης καμμιὰ σκοτούρα και νά...

Σωπαίνει ξαφνικά! Νοιώθει κάτι ἀλλόκοτο νὰ συμβαίη μέσα του. Σὰν ἓνα χέρι νὰ σφιγγη και νὰ ξεσφίγγη τὴν καρδιά του.

Μιὰ παράξενη ἐπιθυμία τὸν πλημμυρίζει. Μιὰ ἐπιθυμία νὰ ἐξοντώσῃ και νὰ καταστρέψῃ! Νὰ γκρεμίση και νὰ κάψῃ και νὰ τσακίση!

Ἀνοίγει τὰ μάτια του και κυττάει ἄγρια γύρω. "Ὅλα τοῦ φαίνονται ἐχθρικά και μισητά! "Ὅλα πρέπει νὰ καταστραφούν! "Ὅλα!

Μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ πῆδημα τινάζεται ὄρθιος. Ἀρπάζει τὸ πεζούλι τῆς βεράντας και μ' ἓνα ἀπότομο σπρώξιμο, τὸ ξεκολλάει ἀπὸ τὴ βάση του και τὸ γκρεμίζει κάτω, στὸν κῆπο!

"Ἐπειτα, μ' ἓνα πῆδημα ρίχνεται πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο και μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ σαγόνι τὸν κάνει νὰ τρεκλίση πρὸς τὰ πίσω και νὰ βροντήσῃ πάνω στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ!

Τέλος, ὁ νάνος πηδάει στὸν κῆπο και ἀρχίζει νὰ τσακίζη και νὰ ξερριζώνῃ τὰ δέντρα με μανία, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει ἓνα ἄγριο και δαιμονικὸ γέλιο:

— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς ἀτάπληκτος. Τί ἔπαθε ὁ Κοντοστεύτης; Τρελλάθηκε ξαφνικά; Γιὰ τὸ ἐπετέθη; Γιὰ τὸ ξερριζώνει τὰ δέντρα; Και γιὰ τὸ γαλάει σὰ τὸν Φάουστ;

Κάνει νὰ κινηθῇ πρὸς τὸ μέρος του. Τὴν ἴδια κίνησι κάνουν κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι, ὁ Ἐλ Γκρέκο, ἡ Ἀστραπὴ, ἡ Ἐλσα, ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Τσιπιτσιπ.

Μὰ σταματοῦν ὄλοι τους σὰν νὰ τοὺς εἶχε ἀρπάζει ἓνα ἀόρατο χέρι! Κυττάζουν γύρω τους με μάτια ὅπου λάμπει ἡ μανία τῆς καταστροφῆς.

Ὁ Τσιπιτσιπ ἀφήνει ἓνα ἀλλόκοτο γρύλλισμα, πηδάει πρὸς τὴν τζαμωτὴ πόρτα τῆς βεράντας και με δυνατὰ ραυφίσματα σπάζει τὰ τζάμια ἓνα - ἓνα.

Ἡ Ἐλσα ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου και ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάει στὸ στήθος με τὶς μικρὲς γροθιὲς τῆς.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ ἀλληλοκυττάζονται με μίσος, σφιγγουν τὶς γροθιὲς τους και ρίχνονται ὁ ἓνας πᾶνω στὸν ἄλλο ἀνταλλάσσοντας τρομερὰ χτυπήματα, ποὺ κάνουν τὰ κόκκαλα τους νὰ τρίβουν και τὰ στήθη τους νὰ βογγοῦν!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει ἓνα τσεκούρι ἀπὸ μιὰ γωνιά, τὸ σηκώνει κι' ἐτοιμάζεται νὰ τὸ κατεβάσῃ μ' ὅλη του

την καταπληκτική δύναμη πάνω στο κεφάλι της γυναίκας του!

Την τελευταία στιγμή όμως, η αγάπη που νοιώθει για την Έλσα τον συγκρατεί. Μένει ασάλευτος, με το τσεκούρι υψωμένο, ενώ μέσα του παλεύουν λυσσασμένα η επιθυμία του να σκοτώσει και να καταστρέψει και η λατρεία του για τη γυναίκα του.

Ο Έλ Γκρέκο, με το φοβερό πιστόλι του στο χέρι, παλεύει κι' αυτός με τον εαυτό του και με την παράξενη επιθυμία που τον σπρώχνει στο Κακό. Μέσα

Ο Υπεράνθρωπος σηκώνει ένα τσεκούρι πάνω από το κεφάλι της Έλσας!

του, η αγάπη του για τους ανθρώπους και για το Δίκαο, για την Άστραπη και για τους Υπερανθρώπους, αγωνίζεται εναντίον του μίσους, της μανίας και του δόλεθρου!

Έτσι, μένει κι' αυτός ασάλευτος με το δάχτυλο στη σκανδάλη του όπλου του, χωρίς όμως να την πιέζει!

Ο Κοντοστούπης, που έξακολουθεί να ξεριζώσει και να τσακίσει δέντρα στον κήπο, γυρίζει, μπαίνει μέσα στο σπίτι και κάνει κάτι τρομερό. Βρίσκει ένα ντενκέ με βενζίνα και βάζει φωτιά! Βάζει φωτιά στο σαλόνι του σπιτιού!

Ο Έλ Γκρέκο το βλέπει αυτό και το Καλό νικάει μέσα του!

Με μια γοργή κίνηση χώνει το πιστόλι στη θήκη του και κυττάζει γύρω. Καταλαβαίνει ότι δεν μπορεί να σταματήσει τον Κοντοστούπη και καταλαβαίνει ότι κάποια μυστηριώδης δύναμη κάνει τους φίλους του να παραφέρονται έτσι.

Κάτι πρέπει να κάνει. Τι όμως;

Ξαφνικά μια ιδέα αστράφτει: το μυαλό του...

Μια ιδέα που σώζει

ΤΡΕΧΕΙ μέσα, πηγαίνει σε μια γωνιά του σαλονιού και σκύβει σε μια μικρή συσκευή. Είναι η συσκευή του

άορατου θόλου (*). Πιέζει ένα κουμπί και η συσκευή αρχίζει να λειτουργή βουίζοντας.

Γύρω από το σπίτι έχει δημιουργηθή τώρα ένας μεγάλος άορατος θόλος, έντελώς αδιαπέραστος από κάθε δύναμη και κάθε κύμα! Μόνο το φώς περνάει: από το τείχος που προστατεύει τώρα τους ήρωές μας!

“Όλο: τους συνέρχονται σχεδόν άμεσα!”

“Η Έλσα παύει να χτυπάει τον Υπεράνθρωπο στο στήθος. Ο Υπεράνθρωπος κυττάζει έκπληκτος το ανυψωμένο τσεκούρι και το κατεβάζει σιγά - σιγά κοκκινίζοντας από ντροπή.

“Ο Κεραυνός κι’ η Άστραπη παύουν να αλληλογροηκοποιούνται και κυττάζονται γεμάτοι: άπορία και φρίκη γι’ αυτό που έκαναν.

“Ο Τσιπιτσιπί, που είχε καταματώσει το κεφάλι του σπάζοντας τα τζάμια της πόρτας με το ράμφος του, σταματάει τρομαγμένος και άπομακρύνεται με σιγανά γρυλίσματα.

“Ο Κοντοστούπης, βλέπει τη φωτιά που είχε ανάψει, και... βάζει τα κλάματα!

— “Ωχούσου! Καιγόμα-

(*) Η συσκευή αυτή δημιουργεί με ηλεκτρομαγνητικά κύματα έναν άορατο θόλο, έναν άβραστο βόρακα που τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να διαπεράσει! Την έχει κατασκευάσει ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο για να προστατεύη την Έλσα.

“Ο Κοντοστούπης βάζει φωτιά στο σαλόνι!”

στε! Χαθήκαμε! Θα γίνουμε...ψητοί! Βοήθεια! “Ωχ η καρδούλα μου!

“Ο Κεραυνός κι’ η Άστραπη τρέχουν μέσα και σβήνουν τη φωτιά με τα χέρια τους.

“Όταν συγκεντρώνονται δέλοι, ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο λέει:

— Αυτό που συνέβη είναι σίγουρα μια νέα επίθεση του Δόκτορος Φάουστ έναντιόν των ανθρώπων! Με κάποιο νέο κύμα κατορθώνει να κάνει τους ανθρώπους να θέλουν την καταστροφή και τον όλεθρο! Ευτυχώς, που ο άορα-

τος θόλος μάς προστάτευσε από τη φριχτή αυτή επίδρασι του σατανικού γέρου! Δεν ξέρω όμως αν ή επίθεσι αυτή στρέφεται μόνο έναντίον μας ή και έναντίον ολόκληρης τῆς Νέας Ἰόρκης! Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἀν κρίνω ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα πού εἶχε ἐπάνω μας τὸ νέο κύμα τοῦ Φάουστ, μεγάλες καταστροφές, θὰ συμβαίνουν τώρα στὴν πόλι! Ἀστραπή, κάθησε μπροστά στὴ συσκευή τοῦ ἀόρατου θόλου. Θὰ τὴν σταματήσης καί, μόλις ἀπομακρυνθῶ, θὰ τὴν βάλῃς πάλι σὲ λειτουργία. Θὰ πάω νὰ δῶ τί γίνεται ἔξω!

— Θάρῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ! λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ μπορέσης νὰ ἀντισταθῆς ἐναντίον τοῦ κύματος;

— Ἀπολύτως βέβαιος! Ἐμπρός, Ἀστραπή!

Ἡ Ἀστραπή σταματᾷ τὴν συσκευή. Ὁ Ἕλληνας κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνονται: καί ξεμακραίνουν μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, ἐνῶ ἡ Ντιάνα ξαναβάζει ἀμέσως τὴ μηχανὴ σὲ λειτουργία.

Οἱ δυὸ πιὸ δυνατοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, οἱ δυὸ μεγάλοι προστάτες τῆς Ἀνθρώπινης ἀντιθέσεως, ἀνυμώνονται στὸν ἀέρα καί ἀντικρῦζουν κάτω ἓνα θέαμα πού κάνει τὰ μάτια τους νὰ ἀνοίξουν διάπλατα καί τὴν ψυχὴ τους νὰ γεμίση φρίκη.

Οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι ἀ-

πὸ ἄντρες καί γυναῖκες καί παιδιὰ, πού τρέχουν πρὸς κάθε κατεύθυνσι σπάζοντας πόρτες καί τζάμια, καταστρέφοντας αὐτοκίνητα, σκοτώνοντας ἢ τραυματίζοντας ἀνθρώπους βάζοντας φωτιά σὲ σπίτια!

Εἶναι κάτι πού πρώτη φορά συμβαίνει μέσα στὴν μεγαλούπολι: αὐτὴ μὲ τοὺς πολυτελεῖς οὐρανοξύστες. Τὰ ἐπτὰ ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τῆς ἔχουν μεταβληθῆ σ' ἓνα μανιακὸ πλῆθος, διψασμένο γιὰ καταστροφή καί ἐξόντωσι!

Τώρα πού βρίσκονται πάλι στὸν ἐλεύθερο ἀέρα, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθουν πάλι τὴν ἐπίδρασι τοῦ τρομεροῦ κύματος.

Νοιώθουν τὸν ἑαυτό τους νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ μανία καταστροφῆς! Θέλουν νὰ χαμηλώσουν, νὰ προσγειωθοῦν καί νὰ πάρουν μέρος στὴν ἐπίθεσι τῶν κατοίκων ἐναντίον τῶν σπιτιῶν καί τῶν ἀνθρώπων!

Μὰ συγκρατοῦνται. Ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸ Καλὸ καί τὸ Δίκαιο νικᾷ.

— Τί νὰ κάνουμε; μουρμουρίζει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Τί μπορούμε νὰ κάνουμε; Γιὰ νὰ σταματήσουμε τὸ τρελλὸ αὐτὸ πλῆθος, πρέπει νὰ σκοτώσουμε ἀνθρώπους! Ἡ νὰ βροῦμε καί νὰ ἐξοντώσουμε τὸ Φάουστ! Τὸ μόνο πού μπορούμε νὰ κάνουμε εἶναι... Ἀκολούθησέ με Ὑπεράνθρωπε!

‘Ο Κοντοστούπης
...έγκεφαλος!

ΓΥΡΙΖΟΥΝ γοργά στο σπίτι των ‘Υπερανθρώπων. ‘Η ‘Αστραπή σταματάει τη μηχανή του άοράτου θόλου τους αφήνει να προσγειωθούν στη βεράντα και την ξαναβάζει σε λειτουργία.

Στο μικρό όμως διάστημα που το σπίτι έμεινε χωρίς την προστασία του άοράτου θόλου, το κύμα του Φάουστ έπληρεάζει τον Κοντοστούπη!

‘Ο νάνος για μιά - δυο στιγμές, γεμίζει πάλι από τη μανία της καταστροφής.

Με μιά γοργή κίνηση, αρπάζει το πιστόλι του ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο από τη ζώνη του, το στρέφει προς τον ‘Υπεράνθρωπο και τραβάει τη σκανδάλη καγχάζοντας:

—Χό, χό, χό, χό!.. Χό, χό, χό!...

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος τινάζεται προς τα πίσω από το χτύπημα χωρίς όμως να πάθει τίποτα το άτρωτο σώμα του!

‘Ο Κοντοστούπης συνέρχεται σχεδόν άμέσως μόλις κλείνει πάλι γύρω τους ο άδιαπέραστος θόλος και πετάει χάμω το πιστόλι με φρίκη.

—Πίσω μου σ’ έχω Σατανά!, μουρμουρίζει. “Αν σε άρ

πάξω όμως καμμιά φορά, θά σου κόψω... την ουρά και θά σε δάλω να την φάς!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κάθεται μπροστά στη συσκευή του άοράτου θόλου και γυρίζει τη βελόνα της στα δέκα χιλιάδες μέτρα.

‘Ο άοράτος θόλος έχει τώρα ακτίνα δέκα χιλιάδων μέτρων! Σκεπάζει δηλαδή όλόκληρη την πόλι της Νέας ‘Υόρκης και ένα μεγάλο μέρος των προαστείων της, προστατεύοντας τους κατοίκους της από την τρομερή επίδρασι του Φάουστ!

Στους δρόμους και μέσα στα σπίτια, το μαινόμενο πλήθος συνέρχεται! Οί άνθρωποι βλέπουν γύρω την καταστροφή που προκάλεσαν οί ίδιοι και τους κυριεύει ντροπή και φοβίκη και θυμός έναντίον του έαυτού τους!

Γεμάτοι μεταμέλεια αρχίζουν να δουλεύουν γοργά έπανορθώνοντας τις ζημιές!

Μέσα στο σπίτι των ‘Υπερανθρώπων ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο είναι βυθισμένος σε στογασμούς, προσπαθώντας να βρη κάποιο τρόπο να δώσει ένα τέρμα στη δράσι του Φάουστ έναντίον της ‘Ανθρωπότητας, να σταματήσει τους κινδύνους που κάθε τόσο διατρέχει ο κόσμος!

Οί άλλοι καθισμένοι γύρω του, τον κυττάζουν με άγωνία.

‘Η ‘Αστραπή, ή χαριτωμένη κόρη του ‘Υπερανθρώπου που αγαπάει τον ‘Ελληνα με μιά βαθειά άγνη και δυνατή

ἀγάπη, λέει μέσα της μιά προσευχή:

«Θεέ μου! Δόσε φώτισι στον ἀγαπημένο μου! Κάνε τον νά βρῆ τὸν τρόπο νά ἀπαλλάξῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του! Ἐτσι μόνο θὰ ἡσυχάσῃ ἡ Ἀνθρωπότης κι' ἔτσι θὰ μπορέσουμε νά παντρευτοῦμε...»

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης ξήνει κωμικά τὴν ἀστεία μύτη του καὶ λέει:

—Ἀχ καὶ νά μπορούσα νά διαβάσω ἀπὸ μακριὰ τὴ σκέψι τοῦ Φάουστ καὶ νά ἀνακαλύψω πού βρίσκεται! Θὰ τὸν ἔκανα... κιμὰ μὲ τὰ χέρια μου!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἄ

Ὁ νάνος τραβάει τὴ σκανδάλη..

ναπηδάει. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρά.

—Κοντοστούπη!, φωνάζει μὲ συγκίνηση. Μοῦ ἔδωσες μιά μεγάλη ἰδέα! Ἄν μπορέσω νά τὴν ἐφαρμόσω, ὁ πόλεμος καὶ ἡ νίκη θὰ γείρουν πρὸς τὸ μέρος μας!

Καὶ μὲ γοργὰ βήματα, βγαίνει ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἀνεβαίνει στὸ ἐργαστήριό του καὶ κλείνεται ἐκεῖ μέσα.

Ὁ Κοντοστούπης φουσκώνει: τὸ στήθος του σὰν διάνος καὶ κυττάζει γύρω μὲ καμάρι.

—Κοντοστούπη, λέει ὁ Κε ραυνὸς μὲ ἀπορία γιὰ ποιὰ ἰδέα μίλησε ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο; Τί ἦταν ἡ ἰδέα πού τοῦ ἔδωσες;

—Δέ σὰς τὸ λέω!, ἀπαντᾷ: αἰνιγματικά. Εἶναι μυστικὸ... τοῦ κράτους!

Σηκώνεται, κάνει μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο, καμαρώνοντας σὰν γύφτικο σκεπάρνι, καὶ συνεχίζει:

—Μιὰ μέρα, στὸ μέλλον, τὰ παιδιὰ θὰ διαβάζουν γιὰ τὸν τρανὸ Ἵπερκοντοστούπη μὲ τίς μεγάλες ἰδέες! Αὐτὸς ἦταν - θὰ λένε - ὁ πατέρας ὅλων τῶν ἐφευρέσεων τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Αὐτὸς ἦταν ὁ... ἐγκέφαλος τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!

—Κοντοστούπη, τὸν διακόπτει κοροϊδευτικά ὁ Τσιπιτσιπί, ἀφοῦ εἶσαι ἐγκέφαλος πὼς ἔχεις... χέρια καὶ πόντια;

—Παλιότερατάκι ἀπαντᾷ: ὁ νάνος μὲ θυμὸ, μιὰ μέρα θὰ σέ φάῃ ἡ γλώσσα σου!

Θά με κάνης νά χάσω τήν ύπομονή μου και νά σε συντριψώ! Κεραυνέ! Μή γελάς μαζί μου γιατί...

Βλέποντας όλους γύρω νά γελούν τώρα μαζί του ο Κοντοστούπης αποτραβιέται σέ μιὰ γωνιά τοῦ δωματίου και κάθεται ἐκεῖ μέ τὸ πρόσωπο συννεφασμένο ἀπὸ θυμὸ και ντροπή...

Περνοῦν μερικὲς ὥρες... ὥρες φριχτῆς ἀναμονῆς!

Η Συσκευὴ
τῆς Τηλεπαθείας

Σ ΑΦΝΙΚΑ ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίγει ἀπτότομα και ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο μπαίνει ὀρμητικῶς. Στὰ χέρια του κρατᾶει μιὰ μικρὴ συσκευή πού μοιάζει μέ ραδιοφώνω. Ἀκουμπᾶει τῆ συσκευή σ' ἓνα τραπέζι και γυρίζει στοὺς φίλους του.

Πρῶτη φορά αὐτοὶ τὸν βλέπουν τόσο ταραγμένο, τόσο ἐνθουσιασμένο.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι κόκκινο. Τὰ μάτια του λάμπουν σὰν νά ἔχη πυρετό. Τὰ μαλλιά του πέφτουν στὸ μέτωπό του.

Κάνει μερικὰ γοργὰ θήματα, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη τὴν σπὴν ἀγκαλιά του και τοῦ δίνει δύο... φιλιὰ στὰ μάγουλα!

— Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει ἀπὸς σαστισμένος. Τρελλάθηκες; Μήπως μέ πέρασες γιὰ τὴν... Ἀστραπή;

— Ἡ ἰδέα πού μου ἔδωσες

Βλέπει τὸν Κεραυνὸ νά ἐπιτίθεται ἐναντίον τῆς Φάουστας

Κοντοστούπη, πραγματοποιήθηκε!, ἀπαντᾶει ὁ Ἑλληνας. Ἡ ἐφεύρεσι εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε ἀκόμα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μπορῶ νά πιστέψω αὐτὸ πού ἔκανα!

Γυρίζει: στοὺς ἄλλους και λέει:

— Ὑπεράνθρωπε!, Κάθησε μπροστὰ σ' αὐτὴ τῆ συσκευή! Τὴν ὠνόμασα «συσκευή τηλεπαθείας». Κάθησε μπροστὰ τῆς, γύρισε αὐτὸ τὸ κουμπὶ και φέρε στο μισαλό σου ἐναν ἄνθρωπο!

Γεμάτος ἀπορία, ὁ Ὑπεράνθρωπος ὑπακούει. Γυρίζει τὸ κουμπὶ και φέρνει στὸ μυα

λό του τόν Πρόεδρο της 'Αμερικής. Σχεδόν άμέσως πάνω σε μιá τετράγωνη όθόνη της συσκευής ένα τετράγωνο κάδρο από τζάμι κάνει την εμφάνισή της μιá εικόνα.

Είναι ο Πρόεδρος της 'Αμερικής, καθισμένος στο γραφείο του. Διαβάζει κάτι έγγραφα. Μιá σιγανή φωνή, που μοιάζει περισσότερο με σκέφι παρά με φωνή λέει μέσα από τη συσκευή της τηλεπαθείας:

«Ναί... ναί... αυτό πρέπει να κάνω. Πρέπει να διατάξω να μεταφερθῆ ὁ ἀμερικανικός στόλος στὸν Ἀτλαντικό Ὠκεανό!... Ὑπάρχει φόβος νά...»

Ἐνῶ ἡ φωνή ἐξακολουθεῖ νά μιλάει, ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει κατάπληκτος καὶ κυττάζει τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο με βλέμμα γεμάτο δέος καὶ θαυμασμό.

— Τί... τί σημαίνει αυτό; ρωτάει.

— Μόλις φέρης στὴ σκέφι σου ἓνα πρόσωπο ἀμέσως βλέπεις τὴν εικόνα του στὸ μέρος ὅπου βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή, καὶ ἀκούς τὴ σκέφι του! Διαβάζεις τὴ σκέφι του! Καταλαβαίνεις πόσο μεγάλη σημασία ἔχει αὐτὸ στὸ πόλεμό μας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου! Θὰ μπορούμε κάθε στιγμή νὰ διαβάζουμε τὴ σκέφι τους καὶ νὰ παρακολουθοῦμε τὶς κινήσεις τους! Θὰ μπορούμε νὰ ξέρουμε πότε σκοπεύουν νὰ ἐπιτεθοῦν, ποιές καταστροφές προετοιμάζουν! Ἄφησέ με τώρα

νὰ καθῶω ἐγὼ μπροστὰ στὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο παίρνει τὴ θέση τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικής ἔχει χαθῆ τώρα ἀπὸ τὴν όθόνη τῆς συσκευής. Ὁ Ἐλληνας φέρνει στὴ σκέφι του τὸν Φάουστ.

Σχεδόν ἀμέσως μιá εικόνα σχηματίζεται στὴν όθόνη. Κατάπληκτοι οἱ ἠρώές μας βλέπουν ἓνα μεγάλο ἐπιστημονικό ἐργαστήριο.

Καθισμένοι ἀπὸ τὴ μιá κι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἓνος τραπέζιου εἶναι ὁ Φάουστ καὶ ἡ Φάουστα. Πάνω στὸ τραπέζι εἶναι ἀκουμπισμένη μιá συσκευή.

— Ο... ὁ Φάουστ!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Ἔβγα ἔξω ἂν σοῦ βαστάει, παλιόγερε! Ἔβγα ἔξω νὰ σοῦ σπάσω τὰ μούτρα!

— Κοντοστούπη!, τοῦ λέει αὐστηρὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Σκασμός!

— Καλὰ ντέ!, κάνει ὁ νέανος γκρινιάρικα. Δὲ σε εἶπα καμπουρή!

Μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας μιá σιγανή φωνή ἀκούγεται.

«Ἡ νέα μου ἐφεύρεσι θὰ καταστρέψῃ ὀριστικὰ τὴν Ἀνθρωπότητα... Λίγοι θὰ γλυτώσουν καὶ δὲ θὰ ἔχουν τὴ δύναμι καὶ τὴ θέλησι νὰ ἀντισταθοῦν στὰ σχέδιά μου!... Χό, χό, χό, χό!... Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ με σταματήσῃ! Δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μαντέψῃ ὅτι τὸ νέο μου κύμα

προέρχεται από ένα μίγμα χαλκού και χρυσού κι' έτσι δε θα βρή το αντίδοτο, που είναι το κύμα 30,349! Χό, χό, χό, χό!»

—Αυτό είναι λοιπόν! λέει ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο με ικανοποίηση. Αντίδοτο του τρομερού κύματος του Φάουστ είναι το κύμα 30,349! Κεραυνέ! Πήγαινε στο εργαστήριό μου και βάλε σε λειτουργία το ραδιοπομπό στο κύμα 30,349!

Ένώ ο Κεραυνός βγαίνει τρέχοντας από το δωμάτιο ο Έλληνας λέει στην αγαπημένη του:

—Ντιάνα, σταμάτησε τη συσκευή του άορατου θόλου!

Το κορίτσι πηγαίνει κοντά στη συσκευή και γυρίζει ένα κουμπί. Ο άορατος θόλος παύει να προστατεύη τη Νέα Υόρκη!

Αμέσως οι ήρωές μας νοιάθουν πάλι να ξυπνάει μέσα τους η φριχτή εκείνη μανία της καταστροφής! Το ίδιο συναίσθημα νοιώθουν και τα έπτα εκατομμύρια τών κατοίκων της πόλεως!

Μα δεν προλαβαίνουν να ξεσπάσουν και να αρχίσουν το καταστρεπτικό έργο τους, γιατί σχεδόν την ίδια στιγμή παύουν να νοιώθουν τη μανία της καταστροφής!

Ο Κεραυνός κατεβαίνει στο σαλόνι.

—Έντάξει!, λέει.

—Πολύ καλά!, λέει ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο!. Αυτό ήταν το αντίδοτο! Όσο ο ραδιοσταθμός μας εκπέμπει το κύμα

30349 ή τρομερή συσκευή του Φάουστ είναι άχρηστη! Και να σκεφθή κανείς ότι ο ίδιος ο Φάουστ μάς έδειξε τον τρόπο!

Και γυρίζει πάλι στη συσκευή της τηλεπαθείας συνεχίζοντας:

—Άς δούμε τώρα τι άλλο θα μάς άποκαλύψη ή σκέψη του μεγαλύτερου έχθρου του κόσμου!

Ή Βίλλα
«Όλεθρος»

ΜΕΣΑ στην όθονη της συσκευής, ο Φάουστ κι' ή Φάουστα έξακολουθούν να είναι καθισμένοι στο τραπέζι. Μιά στιγμή φωνή λέει πάλι:

«Δέν μπορεί να μου κάνη τίποτα ο άτιμος Έλληνας! Δέν μπορεί να σταματήση τη νέα συσκευή μου και δέν μπορεί να άνακαλύψη το κρησφύγετό μου, παρακολουθώντας τα κύματα που εκπέμπω, γιατί τα έχω άπομονώσει έτσι ώστε να μην προδίδουν το μέρος από το οποίο προέρχονται!... Χό, χό, χό, χό!... Πόσο χαίρεται ή καρδιά μου! Πόσο δροσίζεται ή ψυχή μου!...»

Ή φωνή σωπαίνει για μερικά λεπτά. Ο Ύπεράνθρωπος λέει στον Έλληνα:

—Ή εφεύρεισ αυτή, Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, είναι ή μεγαλύτερη που έχει γίνει ποτέ! Ή πιό καταπληκτική! Ή πιό...

— Σσασστ!, κάνει ο Έλ-
λνας. "Ακου!

«...Είναι κωμικό! Βρίσκο-
μαι σ' ένα προάστειο τής Νέ-
ας Υόρκης, σε μικρή από-
στασι από το σπίτι τών Υπε-
ρανθρώπων κι' αυτοί δεν μπο-
ρούν να με βρουν! Και τι δέ
θάρδιαν για να μάθουν ότι ο
έχθρός τους ο Δόκτωρ Φά-
ουστ, βρίσκεται μέσα στη βίλ-
λα «Όλεθρος», στο προά-
στειο Γουέστ Έντ!... Χό, χό,
χό, χό!»

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, οί
Υπεράνθρωποι άνασκιρτούν.
Ο Δόκτωρ Φάουστ είχε προ-
δώσει, χωρίς να τó θέλη τó
κρησφύγετό του!

—Πάμε άμέσως εκεί!, λέει
ó Υπεράνθρωπος. Θα τόν...

—Σταθήτε!, φωνάζει ó
Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. Δεν πρέ-
πει να βιαστούμε! "Αν έπιτε-
θούμε άμέσως δέ θα πετύ-
χουμε τίποτα έκτός από τó
να διώξουμε άπλώς τούς έ-
χθρούς μας από τó νέο κρη-
σφύγετό τους! Τά κορμιά
τους προστατεύονται από συ-
σκευές που τά κάνουν άτρω-
τα, άκριβώς όπως συμβαίνει
και μέ μένα! Είναι λοιπόν
προτιμώτερο να κάνουμε ύπο-
μονη! "Ισως ή σκέψη τού Φά-
ουστ μάς άποκαλύψη τó μυ-
στικό τής έξοντώσεώς του!..

Μέσα από τή συσκευή τής
ηλεκταθίας μία άλλη φωνή,
πιό σιγανή και πιό λεπτή
λέει τώρα:

«Ξέρω ότι άργά, ή γρήγο-
ρα ó Έ λ Γ κ ρ έ κ ο κι'
ή Άστραπή θα παντρευτούν!
...Έγώ όμως, ή Φάουστα θα

κάνω ό,τι μπορώ για να έ-
μποδίσω να ματαιώσω αυτό
τó γάμο! "Ενας γάμος μετα-
ξύ τού πιό σοφού πιό μεγα-
λοφυούς και πιό άτρόμητου
άντρα τού κόσμου, και τής
Άστραπής, τής κόρης τού Υ-
περανθρώπου θα είναι πολú
έπικίνδυνος για τίς δυνάμεις
τού Κακού! "Αν τó παιδι που
θα γεννηθή από τó γάμο αυ-
τό έχει τά προτερήματα τού
πατέρα του και τής μητέρας
του, θα βρεθούμε σε δύσκολη
θέσι, πολú πιό κρίσιμη άπ'
όλες τίς άλλες ώς σήμερα!..
Δέν πρέπει λοιπόν να γίνη
ó γάμος αυτός!...»

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο γυ-
ρίζει και κυττάζει τήν Ά-
στραπή. Τó βλέμμα του που
είναι γεμάτο τρυφερότητα,
φαίνεται να λήπ:

«Μή φοβάσαι! Άστραπή!
"Όσο έχεις έμένα δίπλα σου,
τίποτα δέν μπορούν να σου
κάνουν οί έχθροι τού κόσμου
άγαπημένη μου!...»

Τώρα, μέσα από τή συ-
σκευή, άκούγεται ή φωνή που
έκφράζει τή σκέψη τού Φά-
ουστ:

«...Χό, χό, χό, χό!.. "Η Νέα
Υόρκη καταστρέφεται αυτή
τή στιγμή από τους ίδιους
τους κατοίκους της, που τούς
έχει κυριεύσει ή μανία τού
όλέθρου!... Πόσο χαίρομαι...
Εύτυχώς, ó Έ λ Γ κ ρ έ-
κ ο δέν μπόρεσε ακόμα να
μαντέψη ποιό είναι: τó αδύνα-
το σημείο τού οργανισμού
μου!...»

"Η φωνή σαπώνει. Οί ήρω-
ές μας περιμένουν, μέ τήν ά-

νάσα κομμένη από την άγω-
νία, ελπίζοντας ν' ακούσουν
την αποκάλυψη του μυστικού
του Φάουστ!

Ο Κοντοστούπης μουρμου-
ρίζει λαχανιασμένος από την
άνυπομονησία:

— Ωχ, ή καρδούλα μου!
Πάει νά σπάση ή καημένη!
Πές το επίτελους παλιο Φά-
ουστ, πρην πάθω συγκοπή!

Σάν νά υπακούη στην έκ-
κληση του νάνου, ή φωνή συ-
νεχίζει:

«Δέν έχει μαντέψει: ότι ή
έγκέφαλός μου και τó σώμα
μου βρίσκονται σέ αδιάκοπο
πόλεμο! Δέν μπορούσε νά
συμβή διαφορετικά! Τό πρώ-
το σώμα μου, τό πραγματικό,
πέθανε! Η κόρη μου όμως
διατήρησε ζωντανό τόν έγκέ-
φαλό μου και τόν έβαλε στο
κρανίο ένός άλλου ανθρώ-
που, άφου πρώτα με πλαστι-
κές έγχειρήσεις έκανε τό πρό-
σωπό του και τó σώμα του
όμοια με τά δικά μου! Στην
άρχη, όλα πήγαν καλά. Σι-
γά - σιγά όμως τó νέο σώμα
μου άρχισε νά αντιμάχεται
τόν έγκέφαλό μου! Άν αυτό
τό μάθη ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο,
είμαι χαμένος! Γιατί ό άτι-
μος Έλληνας θά ξέρη τί πρέ-
πει νά κάνη τότε για νά με
έξοντώση!...»

Η φωνή σιωπάει. Τά βλέμ-
ματα όλων γυρίζουν στόν
Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ο Έλ-
ληνας μένει ασώλυτος και
σιωπηλός, με τά μάτια καρ-
φωμένα στόν Φάουστ, μέσα
στην όθονη της συσκευής τη-
λεπαθείας.

«Ο έγκέφαλος του Φάουστ
και τó σώμα του βρίσκονται
σέ πόλεμο!, σκέπτεται ό με-
γάλος Έλληνας έφευρέτης.
Τι σημαίνει αυτό; Σίγουρα,
ό έγκέφαλος του Φάουστ δέν
μπορεί νά κυβερνήση τά νεύ-
ρα του νέου σώματός του
και αυτό προκαλεί πόλεμο
μεταξύ τους. Φαίνεται ότι ό
άνθρωπος στόν όποιο άνήκε
τό σώμα αυτό, ήταν καλός
και τώρα τó σώμα του αντι-
δρά στην επίδραση του έγκλη-
ματικού έγκεφάλου του Φά-
ουστ και επαναστατεί στο έρ-
γο του Κακού που θέλει νά
επιτελέση ό έχθρός μας!...
Πώς όμως εγώ θά μπορέσω
νά εκμεταλλευτώ αυτή τή δι-
αμάχη; Πώς θά μπορέσω νά
στρέψω τó κορμί έναντίον του
ένκτφάλου και νά προκαλέσω
τήν καταστροφή τους;»

Σηκώνεται από τó κάθισμα
και γυρίζει στόν Κεραυνό.

— Έσού Κεραυνέ, θά ανα-
λάβης νά παρακολουθής τή
σκέψη του Φάουστ με τή συ-
σκευή της τηλεπαθείας και
νά αναφέρης ό,τι ένδιαφέρον
μάθης, λέει. Έγώ θά άνεβώ
στό εργαστήριό μου και θά
προσπαθήσω νά λύσω τó αϊ-
νιγμα αυτό!

Βγαίνει πάλι: από τó σαλό
vi.

Τά βλέμματα όλων τόν ά-
κολουθούν κι έπειτα γυρί-
ζουν πάλι στη συσκευή.

Ο Φάουστ κι ή Φάουστα
έξακολουθούν νά είναι καθι-
σμένοι στο εργαστήριό τους.
Η συσκευή του όλέθρου λει-
τουργεί πάντα τοποθετημένη

πάνω στο τραπέζι.

‘Η φωνή που εκφράζει τη σκέψη του Φάουστ λέει πάλι:

«...Μα τὸ μουσικὸ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ μαντέψῃ ὁ Ἕλληνας! Ὡ! Πόσο τὸν μισῶ! Πόσο θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἔχω στὴ διάθεσί μου καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσω μὲ βασανιστήρια! Θάρθη ἢ μέρα αὐτὴ! Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἔρθῃ! Τότε, ἢ ψυχὴ μου θὰ δοκιμάσῃ τὴ μεγάλη χαρά!... Ὡχ! Καταραμένο σῶμα μου! Καταραμένα νεύρα! Κάθε φορὰ που κάνω μιὰ σκέψι κακίας καὶ μίσους, τὰ νεύρα μου συσπῶνται καὶ χοροπηδοῦν σὰν νὰ διαμαρτύρωνται! Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ἐπαναστατήσουν ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου! Καὶ τότε, σίγουρα θὰ μὲ φέρουν σὲ θέσι νὰ αυτοκτονήσω! Ἄν ὁ Ἕ λ Γ κ ο έ κ ο καταφέρῃ νὰ τaráξῃ περισσότερο τὰ νεύρα μου! ὁ οργανισμὸς μου θὰ ἀποσυντεθῇ!... Μὰ δὲν τὸ ξέρεῖ αὐτὸ ὁ ἄτιμος Ἕλληνας! Δὲν τὸ ξέρεῖ!...»

Ὁ Κεραυνὸς μὲ τὰ μάτια νουρλωμένα κάνει νὰ σπκωθῇ γιὰ νὰ τρέξῃ στὸν Ἕ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὴν πολυτιμὴ αὐτὴ πληροφορία.

Μὰ ὁ Ἕ λ Γ κ ρ έ κ ο μπαίνει κιόλας στὸ σαλόνι. Φαίνεται πολὺ ἱκανοποιημένος.

—Ἕ λ Γ κ ρ έ κ ο! λέει γοργὰ ὁ Κεραυνός. Ὁ Φάουστ εἶπε ὅτι, ἂν τοῦ ταρσίξῃ περισσότερο τὰ νεύρα ὁ οργανισμὸς του θὰ ἀποσυντεθῇ!

—Ναί!! λέει. Αὐτὸ σκέφτηκα κι’ ἐγώ! Καὶ ἔχω κιόλας στὴ διάθεσί μου ὅ,τι ἀκριβῶς χρειάζεται! Εἶναι τὸ νέο εἶδος φῶτος που χτυπάει στὰ νεύρα καὶ μπορεῖ νὰ τρελλάνῃ ἕναν κοινὸ ἄνθρωπο! Ὁ δὲ δοκιμάσω τὸ φῶς αὐτὸ πάνω στὸν Φάουστ! Ἐτοιμαστήτε! Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἐξοντώσωμε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν τρομερὸ αὐτὸ ἐχθρὸ τοῦ κόσμου!

Ὁ Δεύτερος
Θάνατος

Π ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ κι’ οἱ ὕπερανθρωποι πετοῦν γοργὰ σκίζοντας τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, σὰν τέσσερα τεράστια πουλιά, που ψάχνουν νὰ βροῦν τὴ λεία τους.

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει μείνει πίσω, σπὸ σπῆτι, μαζί μὲ τὴν Ἐλσα καὶ τὸν Τσιπιτσιπί, γιὰ νὰ φρουρῇ τὴ γυναῖκα τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τὸ τερατάκι.

Εἶναι καθισμένος μπροστὰ στὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐκστρατεία τῶν φίλων του.

Φέρνει στὸ νοῦ του τὸν Ἕ λ Γ κ ρ έ κ ο κι’ ἀμέσως στὴν ὀθόνη φανερώνεται ὁ Ἕλληνας καὶ οἱ ἄλλοι Ὑπερανθρωποι, καθὼς πετοῦν πρὸς τὸ προάστειο Γουέστ Ἔντ.

Φέρνει στὸ νοῦ του τὸν Φάουστ καὶ ἀμέσως βλέπει στὴ συσκευή τὸν Φάουστ καὶ τὴν κόρη του, καθισμένους πάντα

μέσα στο μυστικό εργαστήριο τους.

‘Η σιγανή φωνή, που φανερώνει τη σκέψη του σατανικού γεροντάκου λέει:

«...Δεν αισθάνομαι καλά τόν εαυτό μου!... Κάτι έχω, κάτι που με στενοχωρεί, χωρίς να ξέρω τι είναι... Είναι ίσως κάποιο προαίσθημα κάποιο κακό προαίσθημα! Έχω την εντύπωση ότι κάτι κακό θα μου συμβή κάτι πολύ κακό!... Τι όμως; Τι;»

—‘Αχά!, κάνει ο Κοντοστούπης κοροϊδευτικά. Έδω είναι το πρόβλημα γερο-Φάουστ! Τι θα σου συμβή; ‘Αν περιμένεις να σου το πω εγώ, είσαι γελασμένος! Δε θα σου το πω ποτέ!

«Μου φαίνεται - συνεχίζει ή σκέψη του Φάουστ - σαν να πλησιάζη ή τελευταία μου στιγμή!» ‘Ισως όμως γελιέμαι και το μυαλό μου μου παίζει φάρσες! ‘Οχι! Δε θα πεθάνω τόσο γρήγορα! Δεν έχω ακόμα συμπληρώσει το έργο μου! Πρέπει να υποδουλώσω πρώτα ή να έξοντώσω την ‘Ανθρωπότητα και τότε... ως πεθάνω!...»

—Για στάσου ρε φίλε!, γρυλλίζει ο νάνος θυμωμένος. Θα πεθάνης που θα πεθάνης! Γιατί λοιπόν να μην πεθάνης τώρα να ήσυχάσουμε κι εμείς κι εσύ;

Στο μεταξύ, οι τέσσερις ιπτάμενοι άνθρωποι φτάνουν πάνω από το προάστειο Γουέστ ‘Εντ και χαμηλώνουν σε μια βίλλα που έχει την επιγραφή «Βίλλα ‘Ολεθρος»

Είναι ένα μεγάλο έξοχικό σπίτι, τριγυρισμένο από ένα μεγάλο κήπο.

Οι ήρωές μας προσγειώνονται άπαλά στην ταράτσα του σπιτιού και κατεβαίνουν σιγά - σιγά μέσα στο σπίτι.

Λίγες στιγμές αργότερα φτάνουν μπροστά στην πόρτα του εργαστηρίου του Δόκτορος Φάουστ.

‘Η πόρτα είναι μισάνοιχτη και φαίνεται μέσα ο Φάουστ καθισμένος στο τραπέζι. ‘Η Φάουστα είναι καθισμένη προς την άλλη μεριά με την πλάτη γυρισμένη προς την πόρτα.

‘Επάνω στο τραπέζι λειτουργεί μια συσκευή. Είναι ή συσκευή που κάνει τους ανθρώπους να διψούν για καταστροφή!

‘Ο Έλ Γκρέκο τραβάει το πιστόλι του, σημαδεύει τη συσκευή και πιέζει τη σκανδάλη της διασπαστικής άτομικής ενεργείας.

‘Η συσκευή διαλύεται και εξαφανίζεται με τα μόρια της διασπασμένα!

Την ίδια στιγμή όμως, ο Φάουστ κι η Φάουστα αντιλαμβάνονται τόν κίνδυνο που διατρέχουν, απογειώνονται με μια έκτιναξη και βγαίνουν από το παράθυρο!

Μα οι ‘Υπεράνθρωποι όρμουν ξοπίσω τους τους φτάνουν και, όλοι μαζί, πέφτουν μέσα στον μεγάλο και πυκνό κήπο του σπιτιού!

‘Εκεί ανάμεσα στα δέντρα διεξάγεται μια σκληρή και πεισματώδης μάχη, που είναι

πρόωρισμένη να αποτελέσει σταθμό στην ιστορία των 'Υπερανθρώπων.

Μολονότι είναι δυο έναντίον τεσσάρων, ο Φάουστ κι' η

Φάουστα αντίστέκονται με μανία.

Στην αρχή, προσπαθούν να ξεφύγουν πιέζοντας τὰ κουμπάκια τών ρολογιών τους

‘Ομαδική μανία καταστροφής έχει κυριεύσει τους κατοίκους τής Νέας ‘Υόρκης! Το θέαμα είναι φριχτό!

νά γίνουν άόρατοι. Μά ό 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο κι' ό 'Υπεράνθρωπος προλαβαίνουν και συν τρίβουν μέ μιά γροθιά τά ρολόγια τους!

"Επειτα ό Φάουστ κι' ή κόρη του τραβούν άπό ένα παράξενο πιστόλι και πυροβολούν έναντιόν τών φίλων μας, χτυπώντας τους κατάστηθα και πετώντας τους μακριά ζαλισμένους και πονεμένους.

Μά και πάλι ό "Ελληνας τους αφοπλίζει πυροβολώντας έναντιόν τών όπλων τους και διαλύοντάς τα μέ τό άτομικό πιστόλι του.

Και τότε ό 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο βάζει σέ ενέργεια τά μεγάλα μέσα. Σημαδεύει τόν Φάουστ κατάστηθα και τραβάει μιά νέα σκανδάλη πού την είχε προθέσει πριν ξεκινήση για την άποστολή αυτή.

"Ενα δυνατό πορτοκαλί φώς χτυπάει στό στήθος τόν Φάουστ.

Αυτό πού έπακολουθεί ξε περνάει κάθε φαντασία και κάθε περιγραφή.

Τό κορμί του σατανικού γέρου συσπάται διπλώνεται στά δύο και τινάζεται είκοσι μέτρα μακριά, ενώ άπό τό στήθος του ξεπηδάει ένα ανατριχιαστικό ούρλιαχτό, πού θυμίζει κολασμένη ψυχή!

"Επειτα τό κορμί του Φάουστ αρχίζει νά τινάζεται πό τε πρòς τή μιά κατεύθυνση και πότε πρòς την άλλη, σαν γαρίδα πού την κυνηγούν μέ σα στό νερό!

Τό άλλόκοτο φώς πού του

είχε ρίξει ό 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο έχει κάνει τά νεύρα του Φάουστ νά έπαναστατήσουν και τόν όργανισμό του ν' αρχίση νά διαλύεται!

Τό ούρλιαχτό πού βγαίνει άπό τό στήθος του γίνεται όλο και πιο διαπεραστικό και πιο ανατριχιαστικό. 'Η καρδιά του "Ελληνα σφίγγεται, άπό όϊκτο!

Είχε τόσο πολú επιθυμήσει νά έξοντώση τόν φοιχτό αρχιεγκληματία! Κι' όμως τώρα πού τόν βλέπει νά ύποφέρει έτσι τόν λυπάται!

Για νά συντομέψη την άγώνα του, σημαδεύει και πιέζει τή σκανδάλη τής άτομικής ένεργείας.

Ό έξασθενημένος όργανισμός του Φάουστ δεν άντέχει στό τρομερό αυτό χτύπημα μολονότι τόν προστατεύουν διάφορες μυστηριώδεις συσκευές!

"Αφήνοντας μιά άγρια και σπαραχτική κραυγή, ό Δόκτωρ Φάουστ άποσυντίθεται διαλύεται, χάνεται!

Ό Δόκτωρ Φάουστ, ό μεγαλύτερος έχθρòς πού γνώρισε ποτέ ή "Ανθρωπότης ό με γαλοφιέστερος έγκληματίας του κόσμου, ό σατανικός άνθρωπος μέ τις δυò ζωές δεν ύπάρχει πια! Δεν έχει μείνει τίποτα άπό αυτόν!

Τό κορμί του - τό δεύτερο κορμί του - και ό τρομερός έγκέφαλòς του έχουν μεταβληθί σέ μικροσκοπικά μόρια κι' έχουν σκορπιστή στα τέσσερα σημεία του όρίζοντα!

‘Ο Δόκτωρ Φάουστ πέθανε για δεύτερη φορά! Πέθανε όμως για πάντα αυτή τη φορά!

Για μερικές στιγμές μένουν όλοι ασάλευτοι σαστισμένοι, κυττάζοντας γεμάτοι δέος έκπληξι και χαρά το μέρος όπου, λίγο πριν, στεκόταν ο διαβολικός γέρος.

‘Επειτα, όλοι μαζί γυρίζουν προς τη Φάουστα.

Μα ή Φάουστα δεν φαίνεται πουθενά! ‘Εχει κι’ αυτή έξαρνησιτή!...

Το Μεθύσι
του Νάνου

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ τ’χει ρίξει στο γλέντι. Στο πιωτό και στο γλέντι. ‘Εχει πιή δέκα τουλάχιστον ποτηράκια ούζο κι’ έχει μεθύσει!

Χορεύει τρεκλίζοντας και τραγουδώντας. Πάει ο Φάουστ! Τόν... τόν έσκό... σκότωσε ο ‘Υπερκοντοστούπης!

—Κοντοστούπη, λέει ο Τσιπιτσιπί, είσαι μεθυσμένος και ντὲν ξέρεις τί λές! ‘Εσύ έσκότωσες τὸν Φάουστ ἢ ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο;

—‘Εγὼ τὸν εἶχα σκοτώσει παλιότερατάκι, ἀπαντάει ὁ Κοντοστούπης με θυμό, κι’ ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τὸν ξανασκότωσε! Για πές μου ὁμως, θὰ τὸν σκότωνε ἂν δὲν ἤμουν ἐγὼ νὰ τοῦ δίνω μεγάλες ιδέες;

Καὶ ἀρχίζει πάλι νὰ χορεύει καὶ νὰ τραγουδάει:

«‘Ο Δόκτωρ Φάουστ πάει!
‘Ο ούρανὸς γελάει

καὶ ἡ γῆ γλεντάει!...»

Καὶ οὐρλιάζει:

— Ζήτωκωω! μουσουου!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος σηκώνεται ὄρθιος.

—Βούλωσε τὸ στόμα σου γιὰ λίγο, Κοντοστούπη!, λέει. ‘Εχω νὰ σὰς πῶ κάτι σοβαρό!

—‘Ε; κάνει ὁ νάνος. Σοβαρό; Δὲ θέλουμε σοβαρά πράγματα, μπάρμπα! Κάτω σὶ σοβαροί!

—Πάψε Κοντοστούπη λέει πάλι ὁ ‘Υπεράνθρωπος μισοσοβαρὰ μισοαστεία. ‘Αφησέ με νὰ μιλήσω!... Φίλοι μου ἔχω νὰ σὰς ἀναγγείλω ἕνα εὐχάριστο γεγονός!

—Ζήτω!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Μπαάβο! Εὐχάριστα θέλουμε! Εὐχάριστα! Σὲ ἀκού με!

— ‘Εχω νὰ σὰς ἀναγγείλω τὸ γάμο τῆς κόρης μου Ντιάνας με τὸν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Χειροκροτήματα ἀντηχοῦν. ‘Ο Τσιπιτσιπί ὁ Κεραυνὸς, ἡ ‘Ελσα κι’ ὁ ‘Υπεράνθρωπος χειροκροτοῦν ζωηρά, ἐνῶ ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ ‘Αστραπὴ σκύβουν τὰ κεφάλια τους κοκκινίζοντας.

‘Ο Κοντοστούπης ξεμεθάει αἰμέσως καὶ μένει ἀσάλευτος, με τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα. Μόνο ἡ μύτη του σαλεύει. ‘Ανεβοκατεβαίνει σπασμωδικὰ καὶ κωμικά.

Δὲν τολμάει νὰ πιστέψῃ στ’ αὐτιά του. ‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι’ ἡ ‘Αστραπὴ παντοῦρονται! ‘Η Ντιάνα ποῦ ὁ Κοντοστούπης ἀγαπάει βαθεῖα

καὶ ἀπελπισμένα, παντρεύεται μετὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο! Ἡ καρδιά του χτυπάει σὰν νάειναι ἔτοιμη νὰ σπάσῃ. Τὰ αὐτιά του βουίζουν. Ἡλιοὶ καὶ ἄστρα σπιθίζουν μπροστά στα μάτια του.

—Ἐ; κάνει. Τί εἶπες, Ὑπεράνθρωπε;

—Εἶπα ὅτι ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο κί ἢ Ντιάνα παντρεύονται! Ὁ γάμος θὰ γίνῃ αὐριο κιάλας πού εἶναι Κυριακή! Μὰ τί ἐπάθες Κοντοστούπη; Γιατί χλώμιασες ἔτσι;

—Ἄ... ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! τραυλίζει ὁ νάνος.

Τὸ μεθύσι ξαναγυρίζει πάλι στὸ κεφάλι του ζαλίζοντάς τον περισσότερο ἀπὸ πρῖν.

Ἀρχίζει νὰ χειροκροτᾷει μετὰ μανία οὐρλιάζοντας:

—Ζήτωωω! Ζήτω ἡ νύφη, ἡ ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη νυφούλα, ἡ Ντιάνα μας! Καὶ ζήτω ὁ γαμπρός, ὁ ὁμορφος καὶ δυνατὸς καὶ σοφὸς Ἐλ... Ἐλ... Ἐλ... Κοντοστούπη! Λάθος, λάθος! Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο!

Βάζουν ὄλο: τὰ γέλια.

Δὲ θὰ γελοῦσαν ὅμως ἂν μπορούσαν νὰ δοῦν μιὰ ἀόρατη μορφή νὰ μπαίνει ἐντελῶς θόρουβα μέσα στὸ σπίτι. Εἶναι ἡ Φάουστα πού, γεμάτη μανία ἐκδικήσεως γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της ἔρχεται νὰ κατασκοπεύσῃ τοὺς Ὑπερανθρώπους γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡ καρδιά της χοροπηδάει ἀπὸ μῖσος καὶ λύσσα, στὸ ἄκουσμα τῆς ἀναγγελίας τοῦ

γάμου τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τῆς Ἀστραπῆς. Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός! Πρέπει νὰ ματαιωθῇ μετὰ κάθε θυσία.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ Φάουστα νοιώθει τὴν ἐπιθυμία νὰ रिχτή πάνω στὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ στὴν Ἀστραπὴ ἀόρατη καθὼς εἶναι, καὶ νὰ τοὺς χτυπήσῃ! Ἡ νὰ σκοτώσῃ μετὰ μιὰ γροθιά της τὴν Ἐλσα!

Μὰ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτὸ της.

Ξέρει ὅτι δὲ θὰ προλάβῃ νὰ φύγῃ ἂν κάνη κάτι τέτοιο. Οἱ Ὑπεράνθρωποι θὰ τῆς φράξουν τὸ δρόμο καὶ θὰ τὴν αἰχμαλωτίσουν!

Ἀκούει τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ λέῃ:

—Ὁ γάμος θὰ γίνῃ αὐριο τὸ πρωὶ στὶς ἔντεκα, στὴ μικρὴ ἐκκλησία τῆς συνοικίας μας! Ἐχω προσκαλέσει τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς, τὸν Κυβερνήτη τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἀμερικῆς! Τὴ λειτουργία θὰ τὴν κάνη ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νέας Ὑόρκης!

Ἡ ψυχὴ τῆς Φάουστας ἀναγαλιάζει ἀπὸ ἄγρια χαρὰ! Ὁ γάμος θὰ ματαιωθῇ. Ἄν ἡ ἐκκλησία τιναχθῇ στὸν ἀέρα μαζί με τοὺς ἐπίσημους καὶ τοὺς Ὑπερανθρώπους, ὁ γάμος θὰ ἀναβληθῇ... ἂν δὲν ματαιωθῇ κιάλας!

Ἀθόρυβα καὶ ἀπαρατήρητη ὅπως μῆλκε, ἡ Φάουστα, βγαίνει πάλι ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων...

Οι τίτλοι
του Κοντοστούπη!

ΕΙΝΑΙ Κυριακή πρωί. Το σπίτι των Υπερανθρώπων είναι αναστατωμένο. Γίνονται οι προετοιμασίες για το γάμο του Έλ Γκρέκο και της Ντιάνας. Ένώ η Έλσα ντύνει και σταλίζει την Άστραπη με το νυφικό της φόρεμα, ο Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός ντύνουν τον Έλσηνα Υπεράνθρωπο.

Ο Κοντοστούπης που θα γίνει ο κουμπάρος του νέου ζευγαριού, είναι κοστουμαρισμένος στην έντέλεια και πηγαionέρχεται μέσα στο σπίτι με ύφος.. έκατο καρδιναλίων!

Σκορπάει γύρω χαμόγελα και καλαμπούρα με τον Τσιπιτσιπί ξαπίσω του. Πότε πότε όμως πηγαίνει σε καμιά σκοτεινή γωνιά και σκουπίζει κρυφά ένα δάκρυ που κυλάει στα μάγουλά του, βρίζοντας συγχρόνως τόν... εαυτό του:

—Βλάκα!, μουρμουρίζει σιγανά. Έ, Βλάκα! Γιατί κλαίς; Φαντάθηκες, μωρέ μπουμπουνοκέφαλε ποτέ πώς ή Άστραπη θα γινόταν γυναίκα το Κοντοστούπη; Ού, να μου χαθής παλιονάνο! Η Άστραπη μωρέ ήλιθιτε είναι ένα όμορφο χαριτωμένο και άγνο κορίτσι ένας σωστός

άγγελος! Πώς θέλεις λοιπόν να πάρη για άντρα έναν άσχημο νάνο, που ή καρδιά του πάει να σπάση από το φόβο δέκα φορές την ώρα; Όχι, Κοντοστούπη μου! Ό μόνος άντρας που ταιριάζει τής Άστραπής είναι: ο Έλ Γκρέκο! Είναι όμορφος άνδρoπρεπής, άτρόμητος σοφός, με γαλοφυής, νέος, ριωκίνδυνος! Μόνο αυτός μπορεί να την κάνη εύτυχισμένη!... Σκούπισε λοιπόν τα δάκρυά σου, Κοντοστούπη και χαμογέλασε! Πρέπει να είσαι εύτυχισμένος, αφού ή γυναίκα που λατρεύεις είναι εύτυχισμένη!

Και αρχίζει πάλι να πηγαionέρχεται μέσα στο σπίτι, σκορπίζοντας χαμόγελα και πειράζοντας πότε τον ένα και πότε τον άλλο.

Σταματάει μπροστά στον Έλ Γκρέκο και λέει:

—Ψηλά το κεφάλι, Έλληνα! Φούσκωσε το στήθος σου! Έτσι μπράβο! Παντρεύεσα: την Άστραπη, μικρέ! Το πιο όμορφο κορίτσι του κόσμου!... Κεραυνέ, πάψε να χασμεγέλας κοροϊδευτικά για να μη σ' άρπάξω και σέ... χειροτονήσω!

Όταν όλα είναι έτοιμα, οι φίλοι μας κατεβαίνουν στον κήπο και βγαίνουν στο δρόμο, όπου τους περιμένει ένα μεγάλο πολυτελές αυτοκίνητο.

Μπαίνουν όλοι μέσα και ξεκινούν. Όλοι εκτός από τον Τσιπιτσιπί που μένει στο σπίτι

τι για να στρώση τὸ τραπέζι καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ μεζέδες γιὰ τὸ γλέντι πού θὰ γίνη μετὰ τὸ γάμο.

Τὸ αὐτοκίνητο διασχίζει γοργὰ δυὸ δρόμους καὶ σταματᾷ σὲ μιὰ πλατεία μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ ἐκκλησίᾳ.

Μπροστὰ στὴν ἐκκλησίᾳ εἶναι συγκεντρωμένο ἓνα μικρὸ πλῆθος ἀπὸ ἐπισήμους. Ἀνάμεσά τους διακρίνονται ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς ὁ Κυβερνήτης καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς Νέας Ὑόρκης ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας ὁ ἀρχιστράτηγος καὶ ἄλλοι.

Μιὰ ἰσχυρὴ ἀστυνομικὴ δύναμι ἔχει σχηματίσει ἓνα ἡμικύκλιο γύρω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς ἐκκλησίας γιὰ νὰ κρατᾷ μακριὰ ἓνα μεγάλο πλῆθος περιέργων πού ἔχουν μαζευτῆ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ γάμο τῶν δυὸ ξακουστῶν προστατῶν τοῦ κόσμου!

Ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς βοηθᾷ τὴν Ἀστρατὴ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὴν συνοδεύει μέσα στὴν ἐκκλησίᾳ ἐνῶ γύρω οἱ φωτορεπόρτερ φωτογραφίζουν τὶς μεγάλες αὐτὲς προσωπικότητες.

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀκολουθεῖ μαζί με τὸν Ὑπεράνθρωπο τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸν Κοντοστούπη.

Τὸ πλῆθος γύρω ζητωκραυγάζει:

— Ζήτω ὁ Ἐλ Γκρέκο!

— Ζήτω ἡ Ἀστρατὴ!

— Ζήτω ὁ Ἑλληνας!

— Ζήτω οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Καὶ κάποιος πού θέλει νὰ κἀνῃ καλαμπούρι οὐρλιάζει:

— Ζήτω ὁ τρανός... Ὑπερ κοντοστούπης!

Ὁ νάνος ζαλίζεται ἀπὸ τὴν χαρὰ του ἀκούγοντας τὶς ζητωκραυγὲς αὐτὲς. Φουσκώνει τὸ στήθος οὐ καὶ παίρνει τὸ πιὸ ἀγριο καὶ πολεμικὸ ὕφος τοῦ κόσμου.

Εἶναι ἔτοιμος νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ ζητωκραυγάσῃ ὑπὲρ τοῦ... ἑαυτοῦ του, μὰ ὁ Κεραυνὸς τὸν σπρώχνει καὶ τὸν μπάζει στὴν ἐκκλησίᾳ!

— Εἶσαι ζηλιάρης, Κεραυνέ!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης με θυμὸ. Δέν ἀφήεις ἄνθρωπο νὰ δῆ ἄσπρη μέρα! Ζήλεψες ἔπειδὴ ζητωκραυγάζουν ἐμένα κι' ὄχι ἐσένα!

Προχωροῦν πρὸς τὴν Ὠραιὰ Πύλη, ὅπου τοὺς περιμένει ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νέας Ὑόρκης, τριγυρισμένος ἀπὸ πολλοὺς κληρικούς.

Σταματοῦν μπροστὰ του ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δίπλα στὴν Ἀστρατὴ, πίσω τους ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κοντοστούπης, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἑλσα καὶ πιὸ πίσω οἱ ἐπίσημοι.

— Ποῖος εἶναι ὁ κουμπάρος; ρωτᾷ ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

— Ἐγὼ!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος με κάμαρι. Ἐγὼ ὁ Μπίλ Φάκτ ἢ Κοντοστούπης ἢ Ὑπερ κοντοστούπης ἢ Φαουστο φάγος ἢ...

— Φτάνει, φτάνει!, λέει ὁ ἀρχιεπίσκοπος χαμογελώντας. Ξέρουμε τοὺς... τίτλους σας, κύριε Κοντοστούπη! Τῶ

ρα, παρακαλώ να τηρήσετε σιωπή! Το μυστήριο αρχίζει.

Και με μουσική φωνή ο αρχιεπίσκοπος αρχίζει τη γαμήλια λειτουργία, βοηθούμενος από τους συνοδούς του κληρικούς και από τους δυο καλύτερους ψάλτες της Νέας Υόρκης.

Τέλος έρχεται η μεγάλη στιγμή που ο κουμπάρος πρέπει ν' αλλάξει τὰ στέφανα. Τότε δημιουργείται ένα μεγάλο πρόβλημα.

Ο Κοντοστούπης είναι νάνος και... δεν μπορεί νά φτάσει ως τὰ κεφάλια του Έλ Γκρέκο και τής Αστραπής για ν' αλλάξει τὰ στέφανα!

Για μερικές στιγμές μένουν όλοι αστισμένοι, μὴν ξέροντας τι νὰ κάνουν. Έπειτα, ο Κεραυνός έχει μιὰ εμπνευσι.

Τρέχει και φέρνει μιὰ κάρεκλα και τοποθετεί πάνω της ὄρθιο τὸν Κοντοστούπη ἐνώ όλοι γελούν γύρω. Ο νάνος κατακόκκινος, ἀπὸ ντροπή παρνει στὰ χέρια του τὰ στέφανα και ἐτοιμάζεται νὰ τὰ περάσει στὸ κεφάλι του Έλ Γκρέκο και τής Ντιάνας.

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ κραυγὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Μιὰ κραυγὴ γεμάτη φρίκη και τρόμο:

—Βγῆτε όλοι ἔξω! Ἡ ἐκκλησία θὰ τιναχθῆ στὸν ἀέρα!

Ἡ Ἐκδίκησις
τῆς Φάουστας

Ο ΤΣΙΠΙΤΣΙΠ πηγαينوέρχεται μέσα στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων, ἐτοιμάζοντας τὸς μεζέδες και στρώνοντας τὸ τραπέζι.

Εἶναι χαρούμενος. Ἡ ἀγάπη του για τοὺς Ὑπερανθρώπους εἶναι μεγάλη και βαθειά και εἶναι εὐτυχισμένος που ὁ Έλ Γκρέκο και ἡ Αστραπή θὰ βροῦν τὴν εὐτυχία.

Τὸ μεγάλο ράμφος του ἀνοιγοκλείνει κάθε τόσο και σιγομουρμουρίζει διάφορα τραγουδάκια τῆς μόδας.

Δουλεύει τόσο γοργά ὥστε μέσα σὲ λίγα λεπτά ὅλα εἶναι ἐτοιμα και οἱ μεζέδες και τὸ τραπέζι.

—Ἐντάξει! λέει μόνος του. Τώρα ἂς βάλουμε τὸ ραντιόφωνο ν' ἀκούσουμε λίγη μουσική!

Κατὰ λάθος ὁμως, ἀντὶ νὰ πάη στὸ ραδιόφωνο πηγαίνει στὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας.

Τότε, μιὰ σκέψη ἀστράφτει στὸ μυαλό του. Γιατί νὰ μὴν περάσει τὴν ὥρα του παρακολουθώντας τὴ Φάουστα και διαβάζοντας τὶς σκέψεις της; Ἀπλώνει τὸ χέρι του και γυρίζει τὸ κουμπὶ τῆς συ-

σκευής φέρνοντας στο νου του την κόρη του Φάουστ.

Σχεδόν άμέσως στην οθόνη σχηματίζεται ή εικόνα τής Φάουστα.

Τό ὄμορφο ἀλλὰ σατανικό κορίτσι είναι καθισμένο μέσα σ' ένα δωμάτιο και φτιάχνει κάτι πάνω σ' ένα τραπέζι. Φτιάχνει κάτι μαύρο, μεγάλο και στρογγυλό.

«Τί έτοιμάζει πάλι;» σκέπτεται ὁ Τσιπιτσιπ με ἀπορία.

Μιά σιγανή φωνή ή σκέψη τής Φάουστα λέει μέσα ἀπό τή συσκευή:

«...Θά πάρω πίσω τό αίμα

Ἡ εὐτυχία λάμπει στά πρόσωπα τῶν νεονύμφων!

τοῦ πατέρα μου! Θά ἐκδικηθῶ! Μὲ τή βόμβα αὐτὴ θά τινάξω τὴν ἐκκλησία στὸν ἄερα! Βέβαια, μπορεῖ νὰ μὴν πάθουν τίποτα οἱ Ὑπεράνθρωποι, μὰ θά σκοτωθοῦν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι ποῦ βρίσκονται ἐκεῖ μέσα καὶ ὁ γάμος θά ἀναβληθῆ!...»

Παγωμένος ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη, ὁ Τσιπιτσιπ μένει ἀσάλευτος, κυττάζοντας μὲ γορλωμένα μάτια τὴ συσκευή καὶ ἀνοιγοκλείνοντας σπασμωδικὰ τὸ ράμφος του.

«...Σὲ δυὸ λεπτά, συνεχίζει ἡ φωνή, ἡ βόμβα θά εἶναι ἐτοιμὴ! Σὲ ἄλλο ἓνα λεπτό, θά βρίσκωμαι πάνω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ θά...»

Ὁ Τσιπιτσιπ δὲ μένει γιὰ ν' ἀκούσῃ ἄλλα. Πρέπει νὰ σπεύσῃ! Ἀπὸ αὐτὸν κρέμεται ἡ εὐτυχία τῶν φίλων του καὶ ἡ ζωὴ τῶν μεγαλυτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἀμερικής! Ἄν ἡ Φάουστα φτάσῃ πρώτη στὴν ἐκκλησία ἢ καταστροφὴ θά εἶναι ἀναπόφευκτη καὶ τρομακτικὴ!

Μ' ἓνα πήδημα τεράτιο, βρίσκεται στὸν κῆπο καὶ μ' ἓνα ἄλλο στὸ δρόμο!

Ἐκεῖ μὲ μιὰ σειρὰ παρόμοιων πηδημάτων, ποῦ κάνουν τοὺς διαβάτες νὰ στέκωνται: καὶ νὰ τὸν κυττάζουν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἐκπληξι: ὁ Τσιπιτσιπ ταξιδεύει ὀλοταχῶς πρὸς τὴν πλατεία ὅπου βρίσκεται ἡ ἐκκλησία!

Εἶναι σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μόνον μέτρων ἀπὸ τὴν πλατεία ὅταν μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ ματιοῦ

‘Ο Δόκτωρ Φάουστ καταρρέει
σιγά - σιγά..

του βλέπει μακριά, πάνω από τους ουρανοξύστες, μιὰ ιπτάμενη μορφή νὰ σκίζη τὸν ἀέρα.

Εἶναι ἡ Φάουστα! Τὸ σατανικὸ κορίτσι πετάει ὀλοῖσια πρὸς τὴν ἐκκλησία!

Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα τὸ τερατάκι διασχίζει μὲ ἀπεγνωσμένα πηδήματα τὴν ὑπόλοιπη ἀπόστασι καὶ φτάνει μπροστὰ στὴν ἐκκλησία.

Οἱ ἀστυνομικοὶ δοκιμάζουν νὰ σταματήσουν τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ τέρας μὲ τὸ ράμφος πουλιοῦ, μὰ ὁ Τσιπιτσιπ μ’ ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα, περνάει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ προσγειώνεται στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

—Βγῆτε ὅλοι ἔξω! οὐρ-

λιάζει. ‘Ἡ ἐκκλησία θὰ τιναχθῆ στὸν ἀέρα! Ἔρχεται ἡ Φάουστα μὲ μιὰ βόμβα!

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὅλοι μέσα στὴν ἐκκλησία μένουν ἀσάλευτοι μαρμαρωμένοι παγωμένοι.

Ἐπειτα ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀντηχεῖ βροντερά:

—Μείνετε ὅλοι στὶς θέσεις σας! Κεραυνέ, ἀκολούθησέ με!

Χτυπάει τὰ πόδια του χάμω, ἀπογειώνεται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας σὰν ἓνα τεράστιο χελιδόνι ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Κεραυνό!

Μόλις βρίσκεται ἔξω, οἱ δυὸ Ὑπεράνθρωποι λυγίζουν τὰ κορμιά τους καὶ ἀνυψώ-

νονται προς τὸν οὐρανὸν, ἐνῶ τὸ πλήθος γύρω, ποὺ δὲν ξέρει ἀκόμα πόσο τρομερὸ κίνδυνο διατρέχει χειροκροτεῖ μὲ θαυμασμό!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει τὴ Φάουστα!

Ἡ κόρη τοῦ σατανικοῦ Φάουστ βρίσκεται τώρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, πάνω ἀπὸ ἕνα οὐρανοξύστη!

Τὸ ἕνα τῆς χέρι, ποὺ εἶναι ὑψωμένο κρατᾷ μιά μεγάλη μαύρη βόμβα!

Καθὼς οἱ Ὑπεράνθρωποι πλησιάζουν ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς, ἡ Φάουστα μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι τοῦ χεριοῦ τῆς πετάει τὴ βόμβα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν!

Τὴν πετάει μὲ τόση δύναμι ὥστε οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν προλαβαίνουν νὰ γυρίσουν καὶ νὰ πιάσουν τὴν βόμβα στὸν ἀέρα!

Μιά κραυγὴ τρόμου ξεπηδάει ἀπὸ τὸ πλήθος κάτω.

—Μιά βόμβα! Φύγετε! Θὰ σκοτωθοῦμε!

Ὁ... ἡρωϊκὸς
Κουμπάρος!

Σ ΤΟ μεταξὺ μέσα στὴν ἐκκλησίαν ὁ Κοτοστούπης ἔχει πάθει νευρική κρίσι ἀπὸ τὸ φόβο του. Καθὼς στέκεται ὀρθὸς πάνω στὴν καρέκλα μὲ τὰ στέφανα στὸ χέρι τρέμει ὀλόκληρος σὰν τὸ ψάρη!

—Ἐ... ἔ... ἔρχεται ἡ Φάουστα! τραυλίζει. Θά... θὰ μᾶς ρίξη μιὰ βόμβα! Ὡχ, ἡ

καρδούλα μου! Νὰ φύγουμε! Νὰ φύγω! Νὰ κρυφτώ! Πεθαίνω!

Παρατάει τὰ στέφανα καὶ ἀπογειώνεται! Εἶχε, βλέπετε τὴν προνοητικότητα νὰ μὴν ἀποχωριστῆ ἀπὸ τὴν πτητικὴ συσκευή του, ποὺ τὴν ἔχει τώρα στὴν πλάτη του κάτω ἀπὸ τὸ φράκο του!

Βγαίνει ἔξω πετώντας ὀλοταχῶς καὶ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τρόμο καὶ ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα.

—Ἄγιε Ὁνούφριε προστάτη μου!, μουρμουρίζει. Ἐδῶ σὲ θέλω νὰ μοῦ δείξεις ἂν μ' ἀγαπᾷς! Σώσε με ἀπὸ τὴ βόμβα τῆς Φάουστας!

Κυττάζει γύρω καὶ βλέπει στὸν ἀέρα τὸν Κεραυνὸν νὰ ὀρμάει πάνω στὴ Φάουστα καὶ νὰ τῆς δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά, ποὺ κάνει τὸ σατανικὸ κορίτσι νὰ τιναχτῆ πίσω!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, βλέπει κάτι στρογγυλὸ σὰν μπάλλα νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος του σκίζοντας μὲ γρηγοράδα τὸν ἀέρα. Ἐνοστικτωδῶς ὁ νάνος ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ τὸ ἀρπάζει!

Κάτω, στὴν πλατεία ἀκούγονται χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγές.

—Μπράβο, Κοντοστούπη! Μπράβο ἡρώα μας! Ζήτω ὁ... ἡρωϊκὸς κουμπάρος!

Ὁ νάνος ποὺ δὲν ξέρεي ἀκόμα ὅτι κρατᾷ στὰ χέρια του μιὰ τρομερὴ βόμβα φουσκώνει ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

«Εἶμαι σπουδαῖος!, σκέπτεται. Εἶμαι τρομερός! Τὰ πλήθη μὲ θαυμάζουν! Τι εἶναι ὁ-

μως αυτό που κρατάω στα χέρια μου; Πώς βρέθηκε στον αέρα; Πώς...»

Και τότε καταλαβαίνει! Κρατάει τη βόμβα της Φάουστας! Κρατάει κάτι που αν έκραγη, μπορεί να δώσει το θάνατο σε χίλιους ανθρώπους!

—Χά... χά... χά... χάθηκα! τραυλίζει πανικόβλητος με τα μάτια γουρλωμένα και τη γλώσσα πεταγμένη έξω από τον τρόμο. Κρατώ στα χέρια μου τον ίδιο τόν... εξοποδώ! Τι να κάνω Θεούλη μου; Γιατί μούκανες αυτή τη λαχτάρα, Αγιε Ονούφριέ μου; Νά... να την πετάξω κάτω, θα σκοτωθούν τόσοι άνθρωποι! Νά... να την κρατήσω θα σκάση και θα με κάνη... κιμά! Τι να κάνω; Ωχ ή καρδούλα μου!

Ξαφνικά, μια κόκκινη μορφή πλησιάζει γοργά προς το μέρος του κι' ένα δυνατό χέρι αρπάζει τη βόμβα από τα χέρια του!

Είνα: ο Ύπεράνθρωπος!

Με το πρόσωπο συσπασμένο από άπεριγραπτη αγωνία, ο πιό δυνατός άνθρωπος του κόσμου, συστρέφει το κορμί του και με μια θεαματική έκτιναξι, πετάει τη βόμβα προς τα πάνω προς τον ουρανό!

Χιλιάδες μάτια παρακολουθούν με τρόμο την πορεία του στρογγυλού μαύρου αντικειμένου, που σκίζει τον αέρα με ασύλληπτη ταχύτητα!

Αγωνιώδη έρωτήματα γεννιούνται στη σκέψη όλων: Θα

άπομακρυνθή αρκετά ή θόμβα πριν σκάση; Θα προλάβη να φτάση σε μεγάλη απόστασι από το έδαφος;

Η βόμβα φτάνει στα διακόσια μέτρα, χωρίς να σκάση, έπειτα στα τριακόσια, στα τετρακόσια, στα πεντακόσια στα χίλια, στα χίλια πεντακόσια και...

Μια τρομακτική έκρηξη συγκλονίζει την ατμόσφαιρα!

Φλόγες ξεπηδούν μέσα από τη μαύρη μπάλλα φλόγες τόσο δυνατές ώστε για μια στιγμή κάνουν το φως του ήλιου να χλωμιάση!

Έπειτα τίποτα!

Ήσυχια και γαλήνη!

Κάτω, κανένας από το πλήθος δεν έχει τραυματισθή και κανένα κτίριο δεν έχει πάθει ζημιές!

Χιλιάδες στόματα ούρλιάζουν κάνοντας τον αέρα να δονισθή.

— Ζήτω ο Κοντοστούπης! Ζήτωκώωω!

Ο νάνος δεν μπορεί να άντέξη άλλο στη μεγάλη συγκίνηση που νοιώθει.

Θέλει να μιλήση, μα δεν μπορεί! Θέλει να κουνήση τα χέρια του, μα δεν έχει τη δύναμη! Η καρδιά του χοροπηδάει και κλωτσάει τα πλευρά του σαν άφηνιασμένο μουλάρι!

— Ωχ ή καρδούλα μου!, τραυλίζει.

Και πέφτει λιπόθυμος στην αγκαλιά του Ύπεράνθρωπου!

Η ιεροτελεστία του γάμου συνεχίζεται τώρα μέσα στη

έκκλησία. Ὁ Κοντοστούπης πού τὸν συνέφεραν μὲ αἰθέρα εἶναι χλωμὸς καὶ τρέμει ἀκόμη λίγο, μὰ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ ἱκανοποίησι, γιὰτὶ ἔσωσε τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισήμους καὶ προστάτευσε-ἔστω καὶ χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ καταλάβῃ πὼς - τὴν εὐτυχία τῶν φίλων του!

Ὅλοι, ἀκόμα κι' ὁ Τσιπιτσιπί, τὸν κυττάζουν μὲ θαυμασμό, καθὼς ἀλλάζει τὰ στέφανα στὰ κεφάλια τῶν νεονύμφων!

Ὅταν τελειῶνῃ ἡ ἱεροτελεστία βγαίνουν ὅλοι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία μὲ τὸν Ἐλ Γκρέκο καὶ τὴν Ἀστραπὴ ἐπικεφαλῆς.

Οἱ φωτορεπόρτερ τοὺς σταματοῦν στὴν πόρτα καὶ τοὺς φωτογραφίζουν. Περισσότερο ὁμως κι' ἀπὸ τοὺς νεονύμφους φωτογραφίζουν τὸν Κοντοστούπη τὸν ἥρωα τῆς ἡμέρας! Κι' ὁ νάνος καμαρώνει καὶ φουσκώνει τὸ στήθος του, ζαρώνει τὰ φρύδια του πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀπέραντη εὐτυχία!

Ὅταν γυρίζουν στὸ σπίτι καὶ μπαίνουν στὸ σαλόνι, τὸν περιμένει μιὰ εὐτυχία καὶ μιὰ χαρὰ ἀκόμη πιὸ μεγάλη.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χρυσὸν παρασημο καὶ τὸ καρφίτσώνει στὸ στήθος τοῦ Κοντοστούπη λέγοντας:

—Ἡ Ἀμερικὴ σοῦ προσφέρει τὸ Μεγάλον Παράσημον Ἡρωϊσμοῦ καὶ Ἀνδρείας γιὰ τὶ μὲ τὴν ἡρωϊκὴν πράξι σου

ἔσωσες τὴ ζωὴ τοῦ Προέδρου τῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ἀρχόντων, καθὼς καὶ τὴ ζωὴ χιλιάδων πολιτῶν!

Ὁ νάνος νοιώθει τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδάει πάλι τρελλά. Εἶναι ἔτοιμος νὰ λιποθυμῆσῃ πάλι!

Μὰ σφίγγει τὰ δόντια του καὶ τὶς γροθιές του καὶ κατορθώνει νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

Ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ γιὰ νὰ πῆ κάτι, μὰ ἀπὸ τὸ λαρύγγι του δὲ βγαίνει κανένας ἦχος!

Ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ θέσι τὸν βγάζει ὁ Τσιπιτσιπί, πού μπαίνει στὸ δωμάτιο κρατώντας μιὰ ἔφημερίδα.

—Εἶναι ἕνα ἔκτακτο παράρτημα πού κυκλοφόρησε μόλις τώρα!, λέει.

Ὁ Κεραυνὸς παίρνει τὴν ἔφημερίδα καὶ διαβάσει μεγαλόφωνα:

«Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΑΠΗΣ!

Δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς! Ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ γνωστοῦ Κοντοστούπη σώζει τὸν Πρόεδρο καὶ χιλιάδες ἀνθρώπους! Οἱ δυνάμεις τοῦ Κακοῦ συντρίβονται!...»

Ἡ μύτη τοῦ Κοντοστούπη σαλεύει τῶσα σάν... οὐρὰ χαρούμενου σκύλου ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

—Βάστα καρδιά μου!,
μουρμουρίζει.

Καί, αρπάζοντας ένα ποτήρι κρασί από το τραπέζι, τὸ ἀδειάζει μονορούφι.

Κάθονται στὸ τραπέζι. Παίρνουν μεξέδες καὶ πίνουν κρασί καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς κάνει μιὰ πρόποσι ὑπὲρ τῶν νεοῦμφων:

—Ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὀλόκληρης τῆς Ἀνθρωπότητος, λέει, πρὸς ὅλους σας, φίλοι μου, εἶναι ἀπέραντη! Χωρὶς ἐσᾶς τοὺς ξακουστὸς Ὑπερανθρώπους καὶ τὸν ὑπέροχο τὸν μεγαλοφυῆ τὸν ἀτρόμητο Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο πὺ εἶναι γέννημα τῆς θαυμαστῆς Ἑλλάδος ὁ κόσμος θὰ εἶχε καταστραφῆ ὀλοκληρωτικᾶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του! Εὐχομαὶ ὁ γάμος αὐτὸς μεταξύ τοῦ Μεγάλου Ἑλληνα καὶ τῆς Κόρης τοῦ Ὑπερανθρώπου νὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους τῶν ἐχθρῶν μας! Εὐχομαὶ νὰ ἐξοντωθῆ σύντομα καὶ ἡ Φάουστα ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Κακοῦ, τὸ

κορίτσι μὲ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο καὶ τὴ διαβολικὴ ψυχὴ!... Καὶ εὐχομαὶ νὰ εἶναι ἡ ζωὴ σας γεμάτη εὐτυχία γαλήνη καὶ χαρὰ! Συγχαρητήρια, Ἀστραπή! Συγχαρητήρια, Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο!

Ὁ Κοντοστούπης πὺ εἶχει στὸ μεταξύ γίνει στουπὶ στὸ μεθύσι: βάζει τὰ... κλάματα!

—Γιατὶ κλαῖς Κοντοστούπης; τὸν ρωτᾷ ὁ Ὑπερανθρῶπος.

—Θυ... θυμήθηκα τὸ μακρὴν τὸ Φάουστ!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος.

—Ἐ, καὶ γιατί αὐτὸ νὰ σὲ κἀνὴ νὰ κλαῖς;

Μὰ ὁ Κοντοστούπης δὲν εἶναι: πιά σὲ θέσι νὰ ἀπαντήσῃ!

Οἱ δυνατὲς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας, ἡ κούραση καὶ τὸ κρασί τὸν κάνουν νὰ γείρη σιγά - σιγά τὸ κεφάλι του πάνω στὸ τραπέζι: καὶ νὰ θυθιστῆ σ' ἕναν ὕπνο πὺ μοιάζει: μὲ λήθαργο.

Τὸ ροχαλητὸ του ἀρχίζει νὰ βουίξῃ μέσα στὸ δωμάτιο σὰν ἀλλεπάλληλες ἐξατμίσεις...μοτοσυκλέττας!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου»

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Η ΒΕΛΟΝΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

είναι μια από τις μυστηριώδεις και πιο συγκλονιστικές περιπέτειες των 'Υπερανθρώπων και του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Θα δημοσιευθῆ στο τεύχος 50, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα.

Η ΒΕΛΟΝΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

είναι τὸ νέο ὄπλο μετὸ ὁποῖο οἱ Δυνάμεις τοῦ Κακοῦ προσπαθοῦν νὰ ἐξοντώσουν τὸν μεγάλο "Ἑλληνα" Ὑπεράνθρωπο καὶ νὰ ὑποδουλώσουν τὸν Κόσμο!

Η ΒΕΛΟΝΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

είναι μιὰ ἱστορία γεμάτη μυστήριο, δράσι, γοητεία, μάχες καὶ συγκρούσεις, πού θα σᾶς ἀφήσουν κατάπληκτους! Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ ἀριστουργηματικὸ τεύχος

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Στις 15 Σεπτεμβρίου

Τὸ Τρίτο «Βιβλίον τοῦ Μέλλοντος» με τὸν τίτλον:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Εἶναι ἀσφαλῶς, ἓνα βιβλίον ἀνώτερον ἀπὸ τὰ δύο πρῶ-
τα ποὺ ἐνθουσίασαν καὶ ἔγιναν ἀνάρπαστα ἀπὸ τοὺς
ἀναγνώστες μας!

Νὰ μὴ τὸ χάσῃ κανεὶς! Ζητήστε το ἀπὸ τὰ περίπτερα

130 σελίδες — Ἔκδοσις πολυτελής.

ΔΡΑΧΜΑΙ 6

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

"Έτος 1ον — Τόμος 7ος — Άρ. τεύχους 49 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ'ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλλίδης, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
'Ετησία δρχ. 100	'Ετησία Δολλλάδια 4
'Εξάμηνος » 55	'Εξάμηνος » 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η
Γή κινδυνεύει!	23) 'Η Άστραπή έπιτίθεται
2) ΟΙ τερατάνθρωποι έκδικούν-
ται.	24) Στήν Άγκυλιά 'Ερπετών
3) Τό κυνήγι τών 'Ιπαμένων
Δίσκων.	25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράν-
θρώπος
4) Μόνος έναντίον χιλίων.	26) 'Ο Πόλεμος τών Άστρων
5) ΟΙ Ούρανοξύστες κατα-
ρέουν.	27) 'Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υ-
περανθρώπων
6) ΟΙ 'Υπ άνθρωποι έξοντώ-
νται	28) Στή χώρα τών Κενταύρων
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	29) Σατούρνα, ή Κόρη του Μαύ-
ρου 'Υπερανθρώπου
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.	30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού
9) Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υ-
περανθρώπου.	31) ΟΙ Φεροστοί Μονομάχοι
10) Στά δόντια του Λιονταριού	32) Τό Μυστικό του Πλανήτη
Κρόνου
11) ΟΙ 'Αετοί έφορμούν!	33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος
12) Τό Τραίν του Θανάτου	34) Τό Τέλος τής Γής
13) Στή Χώρα τών Τρελλών	35) Ζωντανή Παγίδα
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	36) Κουρσάροι τών Ουρανών
15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τη
Ζούγκλα!	37) 'Ο 'Αόρατος 'Ανθρωπος
16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.	38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
17) Άστραπή, ή Κόρη του 'Υ-
περανθρώπου.	39) Τά "Όντα του 'Ολέθρου
18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού	40) ΟΙ Μαύροι 'Εκσφρόι.
19) 'Ο "Αρχων του Κόσμου	41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
20) 'Ο Τόμιος τών 'Οκεανών	42) 'Η Γροθιά του 'Ελληνα
22) Τό Μυστικό του Πράσινου
'Ελέφαντα	43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης
	44) Τό Τέρας τών Ουρανών.
	45) 'Η Φάουστα έκδικείται
	46) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου
	47) 'Η 'Ανάστασις του Φάουστ
	48) 'Η Γ'γαγοντομα χία
	49) 'Ο Γάμος του 'Ελ Γκρέκο

